

Sygn. akt V CSK 193/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] B. [...] Sp. z o.o. w W.

przeciwko T. [...] Sp. z o.o. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że Sąd Apelacyjny „rażąco naruszył powołane w skardze przepisy prawa materialnego, w konsekwencji pomijając fakt przedawnienia dochodzonego roszczenia”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na powyższą przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania w ramach odrębnego wyводу kwalifikowanej postaci naruszenia przez sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego lub procesowego. Naruszenie ma być oczywiste, a zatem widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, Lex nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, Lex nr 375616, z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, Lex nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, Lex nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, Lex nr 491538; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, Lex nr 494134). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest bowiem oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Skarżąca nie uzasadniła szerzej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając go wyłącznie do zacytowanego zdania. W ramach przedsądu nie jest możliwe analizowanie podstaw i zarzutów kasacyjnych i poszukiwanie w nich uzasadnienia dla wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Motywy zaskarżonego wyroku świadczą o tym, że Sąd Apelacyjny szczegółowo rozważył nie tylko okoliczności zawarcia i treść umów zawartych przez strony, ale i problem przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia. W ich świetle skarga kasacyjna powódki nie jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.), orzeczono jak w sentencji.